

Siiš same sure rõmuga
Siit hädä orrust seäna,
Kus polle ennam õhkamist,
Ei nutto, murret, kaebamist,
Ei waewa, wallo hädä.

Se aasta, mis on haffatud,
Nüüd jälle meie nähhes,
Se sago nenda lõppetud,
Keik sinno tahtmist tehhes,
Kes sinna ilma aastad sead,
Mis meile tarwis, enne tead
Oh Soja! amen! amen!

Kirrikus käiminne toob õnne.

Ühhes külla elas waene lesk naene omma wie lapsaga. Temmal olli nattukenne põllo-
maad ja üks lehm, kellega omma ello üllal
piddas, ehk küs jaggedaste waest wiisi. Ühhel
aastal läks agga põld hukka ja lehm surri ka
ära, siis kippus hädä ja nalg temma kallale.

Ühhel õhtul istus ta omma wie lapsaga toas
ja olli süddamest kurb ja pallus omma lastega
kangeste Summalat ja lüksid puhkama. Tei-
sel hommikul, kui jälle ärkas, tõusis südda-
mehe sesamma murre: „Kust leiba wõtta?“

Kui ta nenda eddasi ja taggasi mõtles, ku-
lis kirriko-kella hellisewad, mis temma süd-
dant wähhel rõmuistas ja mõtles isseenneses:
„Kui mind üks kord mahha maetakse, siis saab
ka minno pärrast kirriko-kel nenda hüüdma!
ja parrem olla, meil keigil surra, kui ellada!“

Selle peale astus temma wannem tüttar
sisse ja ütles: „Emma, mo armas emma!